

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Разград, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова

Членове: Рая П. Йончева

Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Небенур Р. Хасан
като разгледа докладваното от Анелия М. Йорданова Въззивно гражданско
дело № 20213300500267 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от А. М. К. чрез пълномощник против Решение № 421/09. 08. 2021 г. по гр. д. № 501/ 2021 г. по описа на РС Разград, с което са отхвърлени, като неоснователни предявените от нея искове против Регионална библиотека „Боян Пенев“ гр. Разград за признаване за незаконно уволнението ѝ и за отмяна на заповедта за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение; за възстановяване на преди заеманата от нея длъжност; за заплащане на обезщетение по чл.225 ал.1 КТ за времето, за което е останала без работа, считано от 18. 09. 2019 г. до 18. 03. 2020 г., за заплащането на обезщетение по чл.226 ал. 2 КТ за периода 18. 09.19 г- 12. 08. 20 г.,ведно с обезщетение по чл.86 ЗЗД; за заплащането на обезщетение за полагащ се платен годишен отпуск по чл.171а във вр. с чл.169 ал.4 КТ в размер на 6 месеца за разработка на дисертационен труд и по чл.171а във вр. с чл.169 ал.1 КТ в размер на 25 дни за всяка от академичните 2019, 2020 и 2021 години, както и иска за признаване на трудов и осигурителен стаж за по 20 дни през академичните 2017 г.- 2018 г., 2018 г.- 2019 г. и 2019 г.- 2020 г., иска за признаване на трудов и осигурителен стаж за по 25 дни платен годишен отпуск за академичните 2018 г.- 2019 г., 2019 г.- 2020 г. и 2020 г.- 2021 г., и за 6 месеца неползван отпуск за изготвяне на дисертационен труд, като недопустим е оставен без разглеждане и е прекратено производството по него.

Изложени са доводи, че обжалваното решение е необосновано и незаконосъобразно, тъй като съдът е постановил решението в нарушение на материалния и процесуалния закон.

Въззиваемата Регионална библиотека „Боян Пенев“ гр. Разград чрез пълномощник е

депозирал писмен отговор на въззивната жалба, излагайки становище за нейната неоснователност, който поддържа и в съдебно заседание.

Разградският окръжен съд, като обсъди изложените доводи и становища на страните и след проверка на обжалвания съдебен акт, констатира следното:

Обжалваното решение на районния съд е валидно и допустимо, а жалбата депозирана срещу него е неоснователна.

Делото е напълно изяснено от фактическа страна и фактическите положения, приети за установени от районния съд се подкрепят от събрания доказателствен материал и са основани на закона. Въззивната инстанция изцяло споделя изложените мотиви към решението на първоинстанционния съд и счита, че не следва да ги преповтаря и препраща към тях на осн. чл. 272 от ГПК.

По съществото на правния спор въззивният съд дължи произнасяне в рамките на обжалваната част и доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно нормата на [чл. 269, предл.2 от ГПК](#).

Основанието за прекратяване на трудовото правоотношение между страните със Заповед № 001/ 18. 09. 2019 г. е „Дисциплинарно уволнение“, наложено със Заповед № 173/ 18. 09. 2019 г. на Директора на Регионална библиотека „Проф. Боян Пенев“ гр. Разград. Дисциплинарното наказание е наложено на въззивницата, заемала длъжността „библиотекар“ за това, че е нарушила трудовата дисциплина в периода 16.07.19г.-18.09.19г.: 1 ден самоотлъчка /02.08.19г./, на 05.08.19г. неявяване на работното място за 5ч.30мин., 9 поредни дни със закъснения, неявяване на работа 12 поредни дни от 02.09.19г.-18.09.19г. без уважителна причина.

С писма, отправени на известните адреси на въззивницата в с. Гецово, общ. Разград и в гр. София, въззиваемият е изпратил заповедта за прекратяване на трудовия договор, но пощенските пратки са върнати на 11. 10. и 14. 10. 2019 г., като непотърсени /Уведомително писмо от „Български пощи“ ЕАД, л. 172/. Св. М.а и Енчева лично посетили адреса на въззивницата К. в с. Гецово, но не успели да връчат заповедта.

Страните не спорят, че след 02. 09. 2019 г. въззивницата не се е явявала на работа, което се установява и от събраните по делото гласни доказателства. На 02. 09. 2019 г. същата е подала до работодателя 3 бр. заявления за ползване на неплатен отпуск, считано от 02. 09. 2019 г. с посочени различни периоди от време: в размер на 6 месеца, 4 месеца, 2 месеца, на които е поставена резолюция „Не!“. Твърди пред въззивната инстанция, че не се е явявала на работа след 02. 09. 2019 г. по здравословни причини. Прилага амбулаторни листи за извършени болнични прегледи. Излага доводи, че заповедта за прекратяване на трудовия договор не ѝ връчена надлежно, поради което е спазен 2-месечния давностен срок за оспорването ѝ като незаконосъобразна.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че до уволнението, въз основа на Трудов договор №03/12.03.2012г. ищцата – въззивница е работела при ответника - въззиваем на длъжност „библиотекар-експерт“. Работното ѝ място от подписване на ТД до

м.септември 2009 г. било в „Детски отдел“, от м.09.2014 г. до 01.06.2019 г. в отдел „Изкуство“, а от 01.06.2019 г. до прекратяване на трудовия договор в отдел „Книгозаемане за възрастни“.

По делото е приложена Декларация за връчване на трудова книжка, подписана от въззивницата К. на 12. 08. 2020 г., с която е декларирала, че с прекратяване на трудовото правоотношение е получила трудовата си книжка, надлежно оформена от работодателя. Приложено е и извлечение от последната страница на трудовата книжка с посочена дата и основание на прекратяване на трудовия договор. Със Заявление вх. № 008/ 07. 01. 2021 г. К. е поискала работодателят да ѝ предостави заповедта за прекратяване на трудовия. Посочила е, че за прекратяването на договора и основанията за това е узнала при получаване на трудовата си книжка на 12. 08. 2020 г. Със Заявление вх. № 009/ 07. 01. 2021 г. е поискала работодателят да признае уволнението ѝ за незаконно, да отмени заповедта за уволнението, да я възстанови на преди заеманата длъжност, да признае правото ѝ на платен творчески отпуск, да извърши поправка в трудовата ѝ книжка и да ѝ предостави информация. С уведомително писмо, изх. № 014/ 18. 01. 2021 г. , връчено на 19. 01. 2021 г. работодателят е уведомил въззивницата, че може да отправи претенциите си към компетентните институции.

При тези фактически данни, въззивната инстанция приема, че въззивната жалба е неоснователна.

След налагане на дисциплинарното наказание „Дисциплинарно уволнение“ и прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят е правил многократно неуспешни опити да връчи на въззивницата К. Заповед № 173/ 18. 09. 2019 г. и Заповед № 001/ 18. 09. 2019 г., според събраните писмени и гласни доказателства. Заповедите не са ѝ били връчени лично. К. се е явила в Регионална библиотека „Боян Пенев“ гр. Разград на 12. 08. 2020 г., за да получи трудовата си книжка. На същата дата е получила трудовата си книжка, в която са посочени дата и основанията на прекратяване на трудовия договор, според подписаната от нея декларация. Фактът, че е узнала най-късно в този момент волеизявлението на работодателя да прекрати трудовия договор между тях и основанията за това, се установява и от изявлението ѝ, съдържащо се в Заявление вх. № 008/ 07. 01. 2021 г. Установена е трайна и последователна съдебна практика, че дисциплинарното наказание се смята за наложено освен от деня на връчване или получаване на заповедта за дисциплинарно уволнение /[чл. 195, ал. 3 КТ](#)/, още и от деня на узнаване на нейното съществено съдържание - изразена воля от работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение и правното основание, на което това е направено.

Настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото писмени доказателства се установява безспорно, че най-късно на 12. 08. 2020 г. въззивницата К. е била уведомена за прекратяването на трудовото ѝ правоотношение, както и за правното основание на което това е направено. Исковата молба е подадена на 08. 03. 2021 г. след изтичане на двумесечният давностен срок по [чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ](#), което е основание предявените иски да бъдат отхвърлени като погасени по давност. С подаване на Заявление вх. № 009/ 07. 01. 2021 г., с което К. е поискала работодателят да признае уволнението ѝ за незаконно,

не може да се приеме, че срокът за предявяването на исковете не е пропуснат с оглед разпоредбата на [чл. 358, ал. 3 от КТ](#), тъй като по този начин е избрала съществуващия извънсъдебен път за оспорване на законността на уволнението пред самия работодател. Но дори и в този случай – към 07. 01. 2021 г. 2-месечния давностен срок е бил изтекъл.

Поради съвпадане на крайните правни изводи на двете инстанции, въззивната инстанция приема, че обжалваното решение е обосновано и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Воден от изложеното, Разградският окръжен съд на осн. чл. 272 ГПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 421/ 09. 08. 2021 г. по гр. д. № 501/ 2021 г. по описа на РС Разград.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от 20. 12. 2021 г. пред Върховния касационен съд .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____